

[Lønger]

som en institution, hvortil man kunne klage over forvaltningsafgørelser, så var det, fordi vi gik ud fra, at børn meget sjældent er ude for forvaltningsafgørelser, der er nogen grund til at klage over, og at de meget sjældent som individuelle personer kommer direkte i kontakt med systemet og kommer ud for afgørelser, som de klager over. Det er også meget sjældent, at børn henvender sig til underordnede myndigheder.

Jeg forstår fru Aase Olesens andet indlæg på den måde, at hun også ønsker mulighed for at diskutere lokale institutioner eller en lokal løsning af opgaven. Det synes jeg lyder meget, meget spændende og som noget, vi gerne vil være med til.

Hr. Nør Christensen mente ikke, det var entydigt, hvad der er godt for barnet. Nej, det er det vel ikke, men helt værdiløst er det nu altså heller ikke. Det siger sig selv, at det er bedre for barnet, at der er trafiksikre veje, end at der ikke er, og det siger sig selv, at det er bedre for barnet, at der er udfoldelsesmuligheder i boligkvarterer, end at der ikke er. Sådan kan man nævne masser af eksempler, og en lang række af dem tror jeg ikke der kunne blive nogen politisk uenighed om. På en række områder er det altså stjerneklart, hvad der er godt for barnet, og det er så stjerneklart, at der end ikke i folketinget kunne blive uenighed om det.

Hr. Nør Christensen spurgte også, hvad forskellen er på, at et barn henvender sig til et socialudvalg og til en ombudsinstitution. Forskellen er, at i det ene tilfælde henvender man sig på grund af en social sag og i det andet tilfælde henvender man sig netop ikke på grund af en social sag. Det ene sted skal henvendelsen behandles individuelt, det andet sted skal den kun sjældent behandles individuelt, og det ene sted bliver man registreret under person, og det andet sted gør man det ikke. Det er to vidt forskellige instanser. Socialudvalget har ikke nødvendigvis mere at gøre med ombudsinstitutionen end den kommunale kødkontrol.

Endelig vil jeg godt slutte med at sige til fru Aase Olesen: nej, jeg deltog ikke i kursuset om offentlige myndigheders sprogbrug. Vi havde lige set, hvordan der var sket rettelser i bemærkningerne til vores forslag, så jeg syntes ikke, jeg ville optage pladsen for andre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 21:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod registrering af telefonsamtaler.

Af Lønger (VS) m.fl.
(Fremsat 16/10 85).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Forslaget er en genfremsættelse af et forslag, som vi behandlede sidste efterår, og dengang tilkendegav jeg og de fleste af ordførerne, at det var et væsentligt spørgsmål, der var tale om; jeg tror, de fleste af os mente, at der kan være grund til nærmere at se på registreringen af telefonsamtaler med det formål at sikre, at der ikke sker indgreb i den enkeltes integritet.

Det var også baggrunden for, at jeg tog spørgsmålet op i den redegørelse om erfaringerne i forbindelse med registerlovgivningens administration, som jeg afgav den 12. december 1984, og som vi drøftede i tinget den 22. januar 1985. Både redegørelsen og beretningen om erfaringerne med administrationen af registerlovgivningen indeholder et afsnit om telefonregistreringer, herunder registertilsynets udtalelser om spørgsmålet og om de betænkeligheder med hensyn til beskyttelsen af den enkeltes privatliv, der kan være knyttet hertil.

Som det fremgår af redegørelsen, er jeg enig med forslagsstillerne i, at det som udgangspunkt er uheldigt, hvis telefonsamtaler